

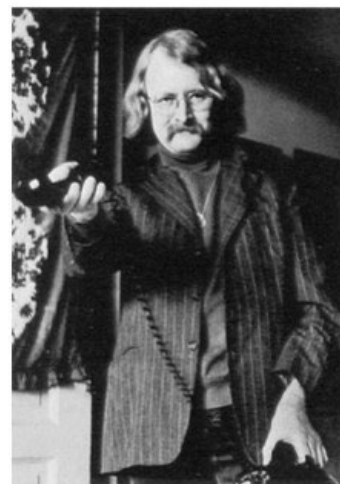
Hvem vinner? Elon Musk, Robert F Kennedy eller Kongressen?

Denne teksten ble først publisert på <http://einarflydal.com> den 9.11.2024

Jeg liker å tenke meg
(og jo før jo heller!)
en kybernetisk gressgang
der dyr og datamaskiner
lever i gjensidig
selvprogrammerende harmoni
slik rent og klart vann
rører ved en skyfri himmel.

Jeg liker å tenke meg
(nå straks, takk!)
en kybernetisk skog
tett av gran og elektronikk
der rådyr streifer fredelig
blant computerne
som mellom stammer
med roterende blomsterkroner.

Jeg liker å tenke meg
(det må bli sant!)
en kybernetisk økologi
hvor vi er fri fra slit og
på ny koplet til naturen,
til våre brødre og
søstre blant dyrene,
mens vi alle passes kjærlig
av maskiner fylt av nåde.

Richard Brautigan: "All watched Over by
Machines of Loving Grace", Berkeley, 1967

Nå er det høysesong for spekulasjoner om hva som vil skje i USA når Trump skal lafte om sentraladministrasjonen – og for selvransakelser blant alle som ensidig fordømte ikke bare Trump, men også hans velgere: «Tok vi ikke inn over oss at Trump-velgerne faktisk kan ha noe rett i sin harme?», er omkvedet nå.

I strategiarbeidet i Telenor på 1990-tallet brukte vi mye tid på å analysere hvordan man tenkte både ved Berkeley-universitetet der hippie-bevegelsen blomstret på 1960-tallet, og i Silicone Valley rett ved, der så mange av dagens amerikanske oligarker skaffet seg sin enorme rikdom. Jeg tror vi lærte noe som er viktig og relevant i dag, og som mangler i de analysene jeg leser nå.

For det første: Hippie-bevegelsen i USA var ikke bare en bevegelse for free love, kamp mot Vietnamkrigen og for blomster i håret og fri hasj. Den var samtidig en tekno-radikal og bortimot anarkistisk bevegelse. Kampen mot «the corporations» – gigantselskapene som tenker monomant på profitt og ikke på sosiale endringer – var svært sentral. Visjonen kommer til uttrykk i versene av tekno-hippie-poeten Richard Brautigan på bildet over. Han var en slags hoffpoet på campus i Berkeley.

Mange av dagens oligarker har sine røtter i dette miljøet. De er ikke nødvendigvis kapitalister som kun styrer etter bunnlinja, men kan i tråd med sin bakgrunn fortsatt ha et sosialt

program og mene at velferd blir skapt når «the corporations» og reguleringene som beskytter dem, svekkes, og individuell frihet styrkes.

Disse tekno-radikale og anarko-liberale oligarkene ble rike på teknologi og en IKT-basert forretningsmodell der «vinneren tar alt». Det kan godt hende de jubler over prosjekter som skal svekke legemiddelindustrien («BigPharma») og IKT-bransjen (særlig telekom-selskapene). Så her kan det være duket for konflikt mellom gammel pengemakt og de nye oppkomlingene.

For det andre: Medlemmene av USAs kongress mottar enorme bidrag fra både legemiddelindustrien og fra IKT-bransjen. Det gjelder nesten uansett hvor i det politiske spekteret representantene er plassert. Det gjør det nærmest umulig å få igjennom lovforslag som vil endre vesentlig på disse bransjenes makt.

Et eksempel: Bare innen telekom har IKT-bransjen fått Kongressens medlemmer til å fremme hundrevis av lovforslag som har til hensikt å lette innføringen av 5G ved å overkjøre lokal forvaltning. I dag har lokal forvaltning ikke adgang til å påvirke plassering av master utfra annet enn rent estetiske grunner. Det svinebinder dem, og har selvsagt skapt sinte befolkningsgrupper som får helseplager av slik stråling, og som kan trekke fram dusinvis av forskningsrapporter som viser at årsaken er strålingens påvirkning på biologien.

Folk som kan mer enn meg om medisiner, kan gi tilsvarende fortellinger fra det medisinske området, med smøremidler på et nivå hinsides hva vi kan forestille oss her i landet: Bransjen har markedsført avhengighetsskapende opioider og arbeider overfor statsforvaltningen (FDA) og Kongressen for å få innført en aldeles overdreven vaksinerings (med ambisjoner om 70 vaksiner per individ under oppveksten). Til og med nye diagnoser er blitt skapt for å øke markedet, og skadelige virkninger er blitt underslått med vitende og vilje. De store erstatningssakene som endte med at enkelte legemiddelfirma fikk kjempebøter for regelrett svindel, har dokumentert dette helt ned på epost-nivå, og flere saker er på gang.

Betegnelser som «captured agencies» – at forvaltningskontorene er blitt erobret av bransjene - har kommet i vanlig bruk. Tilliten til myndigheter er blitt svekket. Det er ødeleggende for et hvert samfunn, men skylda for det kan ikke legges på folket, men på politikerne som har bidratt til det, forsvart det, eller passivt latt det skje. Folk flest, med normale eller lavere inntekter i et land der helsetjenester slett ikke er gratis og helseforsikring ikke er allemannseie, har ganske enkelt hatt god grunn til å se – og velge – rødt.

Trump-administrasjonen vil derfor trenge både mot, styrke og utholdenhet for å få til det lovede oppgjøret med alt dette. Sjefen sjøl ser jo ut til å skifte mening etter innfallsmetoden, så det blir mennesket som må sørge for kontinuiteten. Det kan godt være at det vil slites i stykker internt og i sine forsøk på å få sine saker igjennom i en motvillig Kongress – i alle fall når det gjelder helsesektoren. For representantene vil bli straffet på lommeboken om de ikke stiller opp for «the corporations».

På helseområdet er det Robert F Kennedy skal rydde opp, er det bebudet. Han har svært dårlig omdømme i store kretser. For noen er han en svindler, tåpe og idiot, mens han for andre er en helt som har stått opp mot både «Big Pharma» og IKT-selskapenes ødeleggelse av folkehelsen.

Kanskje får Kennedy et kort liv som ryddegutt og blir sparket når Trump har vært i middag med «the corporations». Jeg har ingen illusjoner. Men kanskje er Kennedy en helt også for oligarkene, som i likhet både med USAs venstreside blant demokratene og med store deler av befolkningen som stemte fram Trump, lenge har ønsket å fravriste dem makt.

Donald Trumps seier åpner dermed for muligheter som neppe ville kommet om Kamala Harris hadde vunnet, og som vi ikke så lett ser om vi ikke ser litt bakover i historien, eller om brillene vi har på nesen gir oss et syn som er for preget av norske konfliktlinjer.

Det skal bli spennende å se hvordan dette utvikler seg! Skulle det bli Trump-administrasjonen som sørger for å vinne tilbake tilliten til USAs sentrale myndigheter, ville spådommene til de aller fleste i det norske kommentariatet bli gjort til skamme. Men det tror heller ikke jeg vil skje før jeg får se det.

Einar Flydal, den 9. november 2024